

Sygn. akt V KK 114/18

POSTANOWIENIE

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 7 czerwca 2018 r.,
sprawy **G. S.**
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...],
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Z.
z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt VII [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 marca 2017 r., sygn. akt VII K [...], Sąd Rejonowy w Z. uznał G. S. za winnego tego, że w okresie od lutego 2014 r. do listopada 2014 r. w Z., działając wspólnie i w porozumieniu z A. J. w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ZUS Oddział w Z. w ten sposób, że działając jako pełnomocnik firmy „E.” sp. z o.o., doprowadził do zawarcia z A. J., wiedząc, że jest ona w ciąży, fikcyjnej umowy o pracę w w/w firmie, której faktycznie nie świadczyła, a po przekazaniu przez A. J. jako osoby ubezpieczonej zwolnienia lekarskiego w tytułu ciąży, a później urodzenia dziecka, spowodowaniu przedłożenia tych

dokumentów do ZUS, co doprowadziło do wypłacenia nienależnego zasiłku chorobowego w kwocie 3.044,16 zł oraz nienależnego zasiłku macierzyńskiego w kwocie 3.788.68 zł, czym działali na szkodę ZUS Oddział w Z., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w z w. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres próby 2 lat.

Ponadto na podstawie art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 100 stawek dziennych grzywny przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 100 złotych.

Zasądził też od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe.

Od powyższego wyroku apelację wywiódł obrońca oskarżonego.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...], Sąd Okręgowy w Z. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który sformułował zarzuty, mające przybierać postać uchybień określonych w:

1. art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 449 k.p.k. - pomimo iż postępowanie przygotowawcze winno być prowadzone i zakończone w formie dochodzenia, wyrok został wydany w składzie 3-osobowym bez uprzedniego postanowienia Sądu lub prezesa Sądu w tym przedmiocie,
2. art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. - w wydaniu orzeczenia brały udział osoby podlegające wyłączeniu na podstawie art. 40 § 1 pkt 6 k.p.k. - sędziowie składu orzekającego w II instancji wydali wyrok już przed rozprawą apelacyjną.

Podnosząc sformułowane powyżej zarzuty, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz uniewinnienie G. S.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k. W pierwszej kolejności należy wskazać, że G. S. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej

wykonania, co ograniczało, zgodnie z treścią art. 523 k.p.k. możliwość zaskarżenia kasacją prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Przepis art. 523 § 3 k.p.k. stanowi, że kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Zgodnie z art. 523 § 4 k.p.k. ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k., jak też kasacji wniesionej przez podmiot wymieniony w art. 521 k.p.k. Zarzut wystąpienia wspomnianego uchybienia nie może być jednak podniesiony przez stronę bezrefleksyjnie, względnie jawnie zmierzać – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - do ominięcia wspomnianego ograniczenia wnoszenia kasacji. Nie można przecież inaczej odbierać tego, że uzasadnienie kasacji sporządzonej przez podmiot fachowy, świadomy wspomnianych wcześniej ograniczeń, poświęcone jest w większości argumentacji dotyczącej ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji, która dla oceny słuszności zarzutów kasacyjnych nie ma żadnego znaczenia i której badanie leży poza granicami kognicji Sądu Najwyższego orzekającego w sprawie skazanego.

Sformułowane przez obrońcę skazanego zarzuty dotyczące bezwzględnych przyczyn odwoławczych okazały się bezpodstawne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że obrońca wywodzi, iż postępowanie przygotowawcze w sprawie powinno być prowadzone i zakończone w formie dochodzenia, co powoduje skutki w zakresie kształtowania składu orzekającego w instancji odwoławczej określone w art. 449 k.p.k. Stanowisko to nie zasługuje na podzielenie. Podstawą wszczęcia śledztwa w niniejszej sprawie był art. 325b § 2 k.p.k. (w brzmieniu sprzed nowelizacji, która weszła w życie 1 lipca 2015 r.), który nakazywał prowadzenie postępowania w takiej właśnie formie, gdy sprawa dotyczyła czynu z art. 233 § 1 k.k. To, że czyn ten został na dalszym etapie postępowania przygotowawczego wyłączony do odrębnego postępowania nie miał jednakże wpływu na formę dalszego prowadzenia postępowania przygotowawczego i nie zmienia relewantnego z punktu widzenia dyspozycji art. 449 § 2 k.p.k. faktu, zakończenia tego postępowania w formie śledztwa. W tej sytuacji nie można przyjąć, że w sprawie zaistniała bezwzględna przyczynia odwoławcza wskazywana przez obrońcę.

Niezależnie od powyższego, jedynie na marginesie zauważyć można, że zarządzeniem Przewodniczącego Wydziału z dnia 21 lipca 2017 r. (art. 93 § 2 k.p.k.), do rozpoznania sprawy na rozprawie odwoławczej został wyznaczony skład trzech sędziów(k. 463).

Oczywiście bezzasadnym - bo sformułowanym w oderwaniu od treści przepisu art. 40 § 1 k.p.k. jest również drugi z zarzutów kasacyjnych. Dla wykazania jego bezzasadności wystarczającym jest przypomnienie tego, co wydaje się oczywiste i w orzecznictwie oraz literaturze przedmiotu nie budzi jakichkolwiek wątpliwości. Wyłączenie z art. 40 § 1 pkt 6 k.p.k. dotyczy sędziego, który rozpoznając apelację, zażalenie, kasację, czy też inny środek zaskarżenia miałby orzekać w kwestii zasadności wydanego uprzednio przez siebie orzeczenia lub zarządzenia. Sytuacja taka w niniejszej sprawie nie zachodziła.

Dodatkowo zauważyć trzeba, że wydanie wyroku następuje z chwilą jego ogłoszenia (do tego czasu, zgodnie z art. 409 k.p.k., sąd może wznowić przewód sądowy). Stąd też, z uwagi na niekwestionowaną przez skarżącego treść protokołu rozprawy z dnia 25 sierpnia 2017 r. i publikacji wyroku z dnia 30 sierpnia 2017 r. brak jakichkolwiek racjonalnych podstaw, aby twierdzić, że wyrok Sądu odwoławczego został wydany w innej dacie, niż ta, która została w nim wskazana.

Niczego w ocenie zarzutu skarżącego nie zmienia ani podnoszona przez niego informacja o sporządzeniu projektu protokołu i wyroku w sprawie, która została zamieszczona na Portalu Informacyjnym Sądów Apelacji [...], ani odwoływanie się do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2007 r., SNO 9/07.

Abstrahując od tego, że informacja zamieszczona na Portalu Informacyjnym miała dotyczyć tylko projektu, stwierdzić wyraźnie trzeba, że nie uprawnia ona w żadnym wypadku do formułowania wniosków oczekiwanych przez skarżącego i zakładania, że wyrok został wydany przed rozpoznaniem sprawy. Charakter informacji zamieszczanych na Portalu Informacyjnych wystarczająco wyjaśnia notatka urzędowa znajdująca się na karcie 506 akt głównych. Wynika z niej, że na portalu informacyjnym odnotowano sporządzenie przez sekretarza sądowego jedynie projektów, które nie zawierały zapisów z przebiegiem rozprawy czy też rozstrzygnięciem sądu, co jest powszechną praktyką związaną z przygotowaniem szablonów dokumentów wymaganych na zbliżającej się rozprawie.

Co zaś się tyczy powoływanego w kasacji orzeczenia Sądu Najwyższego, to nie odnosi się ono do kwestii, które mogłyby mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy i wymagały szerszego omówienia. W tym zakresie odesłać należy skarżącego do całości uzasadnienia wymienionego orzeczenia.

Mając na uwadze powyższe argumenty, kasację należało oddalić, jako oczywiście bezzasadną.